

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הנשיא הוא בחי' יחידה הכללית - משיח -
של הדור, אשר בדורנו הוא נשיא דורנו

ראה עמוד 5

ערב שבת קודש יום שמיני עצרת
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תלג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

פעולה המכריעה את כל העולם כולו וגורמת תשועה והצלה כו'

לפנינו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ בראשית (המשך דשמח"ת) ה'תשכ"ח, אודות השאלות והטענות שנתעוררו בזמנו על "מבצע תפלין"

(נדפס בלקו"ש ח"ו ע' 271 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

שאלה ב:

מהו גודל התועלת כשיצליח המשתדל ויהודי אחד יניח תפלין פעם אחת, והכי בשביל הנחת תפלין פעם אחת, כדאי להשתדל בהשתדלות גדולה?

מענה:

(א) אדרבה - ישתדל עם רבים מבני" ורבות פעמים.

(ב) פסק דין מפורש ברמב"ם (הל' תשובה פ"ג ה"ד) צריך כל אדם שיראה עצמו כו' כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה כו'. ומי שמקבל עליו פס"ד הרמב"ם בזה - בטח ישתדל באופן המתאים לפעולה המכריעה את כל העולם כולו וכף זכות וגורמת תשועה והצלה כו'.

(ג) קרקפתא דלא מנח תפלין, יש לו דין מיוחד (ר"ה יז, א) ופס"ד ברור ברמב"ם (הל' תשובה פ"ג ה"ה), דהיינו שלא הניח מעולם. ז. א. שע"י שמניח תפלין פעם אחת, יוצא הוא מסוג זה. ואף שבכמה ראשונים הלשון קרקפתא דלא מנח תפלין (סתם - בלי תיבת מעולם) ומפרשים באופן אחר, הרי כנ"ל - בנוגע לדינא - פס"ד ברור הוא ברמב"ם - "מעולם". (וכנראה שכן הוא גירסתו בש"ס). וכן הוא בר"ח, רי"ף (אבל ראה שם ברא"ש), בעיטור בשם תשובות הגאונים, ועוד.

(ד) דבר משנה הוא (אבות פ"ד מ"ב) מצוה גוררת מצוה. וע"י שפועלים שיהודי יניח תפלין פעם אחת, הרי מצוה זו גוררת עוד מצות וכו'. וכל הטועה בדבר משנה אין כאן דין כלל (ואפילו הם רבים ומומחים - טושו"ע חו"מ רסכ"ה).

זוהי המציאות: נשיא דורנו הוא משיח בדורנו!

משיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא; ולא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל קיין פאריבל ניט האַבן") אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות - שנשיא דורנו ה' משיח בדורו והוא משיח בדורנו! • אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, ובמילא, אינך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא את משיח בפועל למטה מעשרה טפחים!! • קטעים משיחות ליל שמחת-תורה - לפני הקפות, ה'תשמ"ו - תרגום חפשי, בלתי מוגה*

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. מובא בספרי גימטריאות, ש"שליח" בצירוף עשר הוא בגימטריא "משיח". והביאור בזה: לכל לראש השליח צריך להיות ראוי לשם שליח, עליו להדמות למשלח - כמאמר חז"ל "מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית"¹. אח"כ נדרש שהמשלח ימנה אותו בתור שליח בפועל, ע"י שטר הרשאה או בדיבור וכיו"ב, שבאופן כזה הוא הופך להיות שליח. כל זה עדיין לפני עבודתו בפועל במילוי שליחותו. לאחר מכן צריך השליח למלאות את שליחותו בפועל, ע"י שמנצל עשר כחותיו, שזהו ה"קב שלו"². ב. ובנוגע לדורנו זה: כל אחד שנולד בדור זה - נולד שליח של נשיא דורנו, אשר הוא הנשיא דכל אנשי הדור!

(2) ב"מ לח, א.

(1) קידושין מא, ב. וראה לקו"ת ויקרא א, ג.

(* הערת המו"ל: השיחה הוגהה אח"כ (באידיש) ע"י כ"ק אד"ש מה"מ ונדפסה (בשינויים) בלקו"ש חכ"ט ע' 370. צילומים נדירים מהגהה זו נדפסו ב"יחי המלך": קכא ע' 18, קכב ע' 17-16, קלב ע' 18, קנט ע' 18, קעו ע' 15.

הענין ד”לחיים” השייך לנשי ובנות ישראל

[. .] הענין ד”לחיים” במעשה בפועל – ע”י מצות צדקה:

תוכנה של מצות הצדקה – ”החייית את נפש העני”, שזוהו”ע ד”לחיים” (לא רק בדיבור, אלא) במעשה בפועל.

והרי, מצות הצדקה (”לחיים” כפשוטו) חיובה באופן תמידי, כלומר, שצריך לנצל כל הזמנות שבה יכול לקיים מצות הצדקה.

ולא עוד, אלא, שגם בשבת ויו”ט שאי-אפשר לקיים מצות הצדקה ע”י ממון – אפשר וצריך לתת צדקה באופן המותר, ע”י אכילה ושתי’, שעל ידה מחייב את נפש העני (”לחיים”) בפועל ממש, ואדרבה – כדאיתא בגמרא בביאור מעלת הצדקה דנשים לגבי הצדקה דאנשים, ”איתתא שכיחא בביתא ויהא ריפתא לעניי ומקרבה הנייתה”, ”דבר אכילה היא נותנת לעני והוא בלא טורח ממה שהיתה נותנת מעות, ויטריח העני עד שיקנה”, היינו, שיש מעלה בנתינת מאכל ומשקה מאשר בנתינת מעות.

ויש להוסיף עוד ענין ב”לחיים” השייך במיוחד לנשי ישראל – שעל ידם נעשה הענין ד”פרו ורבו”, כלומר, לא רק נתינת מאכל ומשקה לעני להחיות את נפשו, אלא יתירה מזה, שפועלים חיים חדשים לגמרי ע”י לידת בנים ובנות.

ומכיון דאתינן להכי, הרי כאן המקום לעורר עוה”פ אודות התפקיד והשליחות דנשי ישראל – על יסוד מארז”ל ”בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים”, ודוגמתו בדורנו זה, כדאיתא בכתבי האריז”ל שדור האחרון הוא הגלגול של הדור שיצאו ממצרים, שהגאולה תבוא בשכר נשים צדקניות שבדורנו – ללדת ריבוי בנים ובנות, ”דבבה כצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים”, ”בעדרי עדרים”, ללא שיקולים ודאגות בנוגע לפרנסתם, מכיון שהקב”ה נותן כל המצטרך להם, עד לאופן של הרחבה ותענוג, ויניקהו **דבש** מסלע ושמן מחלמיש צור”, ולגדלם ולחנכם ברוח התורה והיהדות, כולל ובמיוחד – עי”ז ש”עקרת-הבית” פועלת שהבית כולו יהי חדור בקדושה ואלקות, שהקב”ה יאמר עליו ”ושכנתי בתוכם” (כמדובר כמ”פ בארוכה).

(משיחת יוס שמחת תורה ה’תשמ”ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לענין האשה מרת **רבקה** בת הרה”ת ר’ **צבי** ע”ה – נלב”ע ביום כ”ט תמוז ה’תשס”ב יה”ר שיקיים היעוד ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בניי: הרה”ת ר’ **שמואל** שי’ והרה”ת ר’ **יעקב** שי’ **שפריצער**

ועפ”ז מובן, שכאשר שליח של נשיא דורנו מנצל את עשר כחותיו כדי למלאות את שליחותו בפועל – מתגלה אז הענין ד”משיח”.

ד. טוען הוא שזה יותר מדי בשבילו, אין ביכולתו לקלוט ולסבול תואר כזה (”משיח”...)

אומרים לו: אין זמן להמתין עד שתקלוט את זה, אם הנך רוצה תפרש את המלה ”משיח” כפי הפירושים האחרים שבה: משוח, רועה ישראל, מנהיג וכיו”ב,

אבל העיקר – עליך לדעת שבהיותך יהודי בדור זה, הנך שליח של נשיא דורנו שהוא הנשיא דכל אנשי הדור, ובמילא עליך לצאת ולקיים עם כל עשר כחותיך את השליחות שהטיל עליך נשיא הדור: להפיץ יהדות ותורה ומצוות בכל מקום ומקום, כולל גם – לילך בשמח”ת לשמח יהודים במקומות אחרים, ושם לדבר אודות כל התרי”ג מצוות והלכות שבתורה, כולל כפשוט – שצריך להאמין בביאת המשיח, כפסק הרמב”ם בסוף הל’⁹ מלכים ומלחמותי ומלך המשיח¹⁰, ופוסק שם¹¹ שמשוח הוא בשר ודם הנמצא בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי, ושהאמונה בביאת המשיח אינה פרט אחד בתורה, אלא כל הספרים **מלאים** בדבר זה!¹²

ועי”ז שהשליח מקיים את שליחותו עם כל עשר כחותיו – מתגלה ”משיח”, החל מ”משיח” שבו (יחידה שבשמתו), עד ליחידה הכללית.

וכאשר השליח מנצל את עשר כחותיו ב”קב שלו” במילוי שליחותו בפועל (כנ”ל), מתגלה הענין ד”משיח” (הגימטריא של ”שליח” בצירוף עשר (כחות)), ומתגלה איך הוא בדומה להמשלח (”מה אתם בני ברית כו”) עד שנעשה דבר אחד עם המשלח (שלוחו של אדם כמותו) – עם נשיא דורנו, שהוא **משיח** (”ער איז משיח”), עם כל הפירושים שבמשיח: א) מלשון משוח, ב) נבחר, ג) מנהיג ורועה ישראל. עד שמשוח הוא הפירוש הפשוט בנשיא.

ולא תהי לי שום תרעומת (”איך וועל קיין פאָרבל ניט האָבן”) אם יפרשו ששליח דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות – ששליח דורנו ה’ משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

ג. ולא לו ששואלים שאלות וכו’ – ישנו לכך הסבר פשוט: ידוע ששליח הדור הוא משה רבינו שבדור, ”אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא”³, [ויתירה מזו, כל ת”ח נקרא ”משה”⁴, כמאחז”ל ”משה שפיר קאמרת”⁵], והיות שמה רבינו ”גואל ראשון הוא גואל אחרון”⁶ – משיח צדקנו, במילא יוצא שכל נשיא בדורו (משה שבדור), הוא משיח צדקנו שבדורו (גואל אחרון). וכמבואר בכ”מ⁷ ששליח הדור – עד לנשיא הדור בדורנו זה – הוא בחי’ יחידה הכללית של הדור, שיחידה היא דרגתו של משיח⁸.

(3) ראה תקו”ז תס”ט (קרב, א). ב”ר פנ”ז, ז. וראה בהסמך בהערה 7.

(4) תו”א יתרו סח, ג.

(5) שבת קא, ב. וראה חולין צג, א ובפרש”י.

(6) ראה שמו”ר פ”ב, ד. זח”א רנג, א. עער הפסוקים פ’ ויחי. תו”א ר”פ משפטים.

(7) ראה ד”ה פדה בשלום (בשע”ת לאדהאמ”צ) פ”ב.

(8) רמ”ז לח”ג רס, ב (נדפס במק”מ קצ, ב). ל”ת

להאריז”ל בראשית עה”פ ויתהלך חנוך.

(9) כ”ה בהכותרת לפרקים י”א וי”ב דהל’ מלכים בדפוס ויניצאה רפד. שי.

(10) פ”א.

(11) ה”ד.

(12) שם ה”ב.

ריקוד של בחי' היחידה

. . וכל זה מוסיף עוד יותר בהאמור לעיל שיש לנצל כל רגע ורגע דשמח"ת לשמחה וריקודים:

מכיון שע"י הריקוד ברגלים נותן הקב"ה כחות הכי נעלים, גילוי בחי' היחידה גם בעקב שברגל – צריכים להיות טפש הכי גדול שלא לנצל הזדמנות זו במילואה!

ולכן, כשמישהו יושב בהתוועדות, וחושב, שכבר התעייף ביותר מרוב הדחיפות, וכבר הגיע הזמן לנוח קימעא, ולכל היותר, רוצה לשמוע דבר-תורה, אבל, לא להתעייף בריקודים, שאז לא יוכל לישון אח"כ שינה עריבה כו' – אומרים לו: טפש שכמותך... הקב"ה נותן לך את בחי' היחידה בעקב שברגל, ואומר לך, שביכלתך לגלות זאת ע"י הריקוד ברגלים, ואתה יושב וחושב על ענינים של מה בכך!

אם יש למישהו הסברה נוספת בכל האמור לעיל – שיוסיף בזה כמה פעמים ככה, אבל, מה שנוגע בעיקר הוא – לא הסברת הדברים, כי אם, קיום "מצות היום" בפועל ממש – שמחה וריקודים.

וכאמור, שמחה וריקודים באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, מצד גילוי בחי' היחידה, עד כדי כך, שאין זה ריקוד של הרגלים, כי אם, ריקוד של בחי' היחידה, "יחידה לייחדך".

ועד שע"י מקרבים וממהרים ופועלים את גילוי בחי' היחידה הכללית – משיח צדקנו, ובלשון הרמב"ם: "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

[ויסיים: עכשיו, הברירה היא – לשבת ולשתוק ולחשוב על מה ידובר אח"כ, או לשמוח ולרקוד... (וניגנו בשמחה גדולה משך זמן רב)].

(משיחת יום שמח"ת ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'ק

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר תצות היום – ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים היעורר "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

ה. יכול יהודי לטעון: איזו שייכות יש לו עם ענין כה נעלה כמשיח, עד כדי כך (שאומרים לו) שבכחו לגלות את משיח עי"ז? שימלא שליחותו עם עשר כחותיו?

הנה, אפשר להסביר ענין זה לכאור"א:

כשם שישנו המשה רבינו שבכל דור, נשיא הדור, כך גם נמשך בפרטיות בכאור"א שיש בו את המשה שבקרבנו, כפי שאדמו"ר הזקן מבאר בספר התניא¹³ שלכל אחד ואחת מישראל יש בחי' משה שבקרבנו, וזה נמצא בו באופן פנימי, עד שפועל בו שיראת ה' תהי' "מילתא זוטרת"¹⁴.

וכשם שזה בנוגע למשה רבינו, גואל ראשון, כן הוא גם בנוגע למשיח – גואל ראשון הוא גואל אחרון:

כשם שהנשיא הוא בחי' יחידה הכללית – משיח – של הדור, אשר בדורנו הוא נשיא דורנו, כך יש לכל יהודי בחי' היחידה שבנפש.

וכאמור חז"ל¹⁵ בנוגע לכל נשמה: "חמשה שמות נקראו לה, נפש רוח נשמה חי' יחידה", זאת-אומרת שלכל יהודי יש בחי' יחידה שבנשמתו, ולא רק בנשמה שלו כפי שהיא למעלה, אלא גם כפי שיוודת בגוף, וכמובן בפשטות שבכל בוקר הקב"ה מחזיר לו את נשמתו – "נשמה שנתת בי"¹⁶ – בכל חמשת הדרגות, כולל בחי' היחידה.

וע"פ הנ"ל שיחידה היא בחי' משיח, נמצא שלכל יהודי יש בחי' משיח (יחידה) שבו.

13 פמ"ב. וראה תקו"ז שם. אגה"ק בסוף הביאור לסי' ז"ד.

14 ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א.

15 ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לז. בכמה מקומות (ודפוסים) הוא בשינוי סדר. אבל כ"ה בע"ח שמ"ב בתחלתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ.

16 ברכת אלקי נשמה.

[. .] וכמבואר בספר מאור עינים¹⁷ (מר) נחום מטשרנוביל, תלמיד הבעש"ט והמגיד), שלכל יהודי יש ניצוץ משיח בנשמתו. ובלשון הקבלה¹⁸ בחי' היחידה שישנה בכל נשמה (כנ"ל), היא הניצוץ קטן, ניצוץ נברא, שהיא דבר אחד – "יחידה לייחדך"¹⁹ – עם הניצוץ בורא.

ו. והנה, תפקידו של כל יהודי הוא לגלות את בחי' היחידה – ניצוץ משיח – שבקרבנו, ועי"ז לגלות את בחי' היחידה הכללית, משיח צדקנו.

והרי הדברים קל-וחומר: אם בנוגע לכל עניני העולם ישנו הכלל ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אחד לבטלה"²⁰, עאכ"כ שכן הוא בנוגע לבחי' יחידה – ניצוץ משיח – שישנו בכל נשמה יהודית, שאינו לבטלה ח"ו, אלא ישנה בזה תועלת וכוונה.

ובפשטות: כאשר נתנו לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, הרי זה לא כדי שהניצוץ יישן" אצלך ח"ו, אלא עליך "להבעיר" אותו ("אויפלאקערן"), עד שע"י תגלה את בחי' יחידה הכללית, משיח צדקנו.

וזאת תפעל עי"ז שתמלא את שליחותך בכל עשר כחותיך, החל מהעבודה עם עצמך, ובנוסף לזה להפיץ אלוקות בחלקך בעולם, עד בכל העולם – לגלות את בחי' היחידה (ניצוץ משיח) בכל יהודי שאתה פוגש ולגלות את האלוקות שנמצאת בכל נברא ונברא, עד שע"י תגלה בעולם את בחי' היחידה הכללית – משיח שבדורנו, נשיא דורנו.

17 ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

18 ראה ע"ח שער דרושי אבי"ע. הובא בלקו"ת ראה כז, א. ועוד.

19 פיוט דהושענות (יום ג').

20 שבת עז, ב.

החרכים²⁵!

ח. תיכף יאמרו שמדברים כאן (רק) עניני קבלה וזהו וכו'!...

– יש לדעת, שמדברים ענינים פשוטים הנוגעים לעבודה הפשוטה של כל יהודי אפילו בימות החול:

כל יהודי צריך למלאות את שליחותו במקומו הוא ובמדינתו וכו', ושם להיות "נרות להאיר" עי"ז שיגלה את הניצוץ הקטן (יחידה) שלו, ולנצל אותו בכדי לברר ולגלות את ניצוצות הקדושה שנמצאים שם, ועד שע"ז מדליק ושורף את כתלי הגלות ומגלה את משיח שעומד "אחר כתלנו", כנ"ל.

ומזה מובנת האחריות שישנה לכל יהודי מפאת בחי' היחידה שבו, ניצוץ משיח, והשליחות שיש לו **לגלות** זאת בעולם – לצאת לעולם ושם לגלות אצל יהודים את בחי' היחידה שלהם ואת אמונתם בבית המשיח, ועי"ז לגלות את משיח בפועל.

ט. אע"פ שלא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם הידוע²⁶) – אבל אין זה פוטר מהחויב וההכרח לצעוק, ולפעול שגם אחרים יצעקו, שרוצים כבר את משיח – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ובשבת וביו"ט ארבע פעמים ביום – "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים!"

ומובן שכאשר יהודי אומר זאת בתפלה, ובפרט עוד בתפלת העמידה שבה עומד כעבדא קמי מרי²⁷ – בודאי מתכוון לכך

עפ"ז מובן הענין מה ש"שליח" בצירוף עשר – כנגד עשר כחות הנפש – הוא "משיח", כי עי"ז שכל יהודי בדורנו (שכאו"א הוא שליח של נשיא דורנו) מנצל את עשר כחותיו וממלא את שליחותו בעולם, הוא מגלה את בחי' היחידה שבו, הניצוץ משיח, ובחי' היחידה של יהודים אחרים, עד שע"ז הוא מגלה את משיח (בחי' יחידה הכללית) בכל העולם כולו.

ז. [. . .] וכשם שניצוץ אש בפשטות אינו "גחלים עוממות" אלא אש חי', וכאשר מסיטים אותו אפי' פעם אחת לקוצים וכיו"ב, ללא דבר המונע בינתיים, הרי טבע הניצוץ הוא שמדליק את כל הקוצים והם נשרפים לגמרי,

עד"ז בנמשל בפשטות: בכוחו של הניצוץ משיח שבכאו"א (בחי' יחידה שבנשמתו) להדליק את הקוצים של הגלות – ובלשון הכתוב²¹ "כי תצא אש ומצאה קוצים גו", וכמבואר בזהר²²: "כיון דאתגלו ישראל ומתחרב מקדשא" אזי הקב"ה "נטיל כוכין ודרדין (קוצים), ושוי תחת", והקוצים מעיקים לשכינה, שכינתא בגלותא²³, ועי"ז שישנו ה"כי תצא אש", מדליקים את הקוצים עם ניצוץ אש, הניצוץ קטן של משיח (בחי' יחידה), וכל יהודי עושה זאת במקום שליחותו, בכל מקום ומקום בעולם – הרי זה מדליק את כתלי הגלות עד ששורפים לגמרי, ואזי בדרך ממילא מתגלה משיח (בחי' יחידה הכללית) שעוד קודם לכן "הנה" ²⁴ זה עומד אחר כתלנו **משיח** מן החלונות **מציץ** מן

(21) ל' הכתוב – משפטים כב, ה.

(22) ח"א קנט, ב.

(23) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. סו, סע"א. עה, סע"א. צ. ב. קצ, ב. ועוד.

(24) שה"ש ב, ט.

(25) ראה "קול קורא" לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. אג"ק שלו ח"ה, שסז.

(26) סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.

(27) שבת י, א.

אדם ששמח ורקד משך זמן רב, כמה ימים, עד שהתעייף ביותר מרוב השמחה והריקודים – כשיאמרו לו **שזכה באוצר גדול ויקר ביותר**, בודאי יתחיל לשמוח ולרקוד שוב **בשמחה מחודשת**, וישכח לגמרי מהעייפות שלו, ולא רק שישכח מהעייפות, אלא שלא יהי' עייף באמת!

נמצינו למדים, שמצד טבע האדם יכולה בהחלט להיות שמחה מחודשת גם לאחר ריבוי השמחה שלפנ"ז: כל מה שדרוש, איפוא, אינו אלא שהשמחה דשמח"ת תהי' נטועה ונרגשת בלבו כמו השמחה על **מציאת אוצר גדול ויקר ביותר**, שאז, ישמח וירקוד בשמחה מחודשת! (משיחת יום שמח"ת ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

עדיין אין זה בכל עוז!

ההוראה מכל האמור לעיל – בנוגע לפועל: בעמדנו בהתחלת היום דשמח"ת – צריך כאו"א להוסיף בענין השמחה ביתר שאת וביתר עוז, כלומר, נוסף על השמחה שהיתה אצלו בכל ימי חג הסוכות, כולל שמחת בית השואבה דלילות חג הסוכות, עד לשמחה דשמע"צ, עליו להוסיף בענין השמחה עוד יותר, עד להוספה שבאין ערוך, עד כדי כך, שהוספה זו היא בבחינת שינוי טבע הרגילות, **"עבודה גדולה"**.

ושמחה זו צריכה לחדור בכל מציאותו, ובלשון הכתוב: "בפיך ובלבבך לעשותו", כלומר, שירה וניגונים בפה – **"בפיך"**, רגש של שמחה בלב – **"ובלבבך"**, עד לריקוד ברגלים, מעשה בפועל – **"לעשותו"**.

ובהדגשה – שזהו ענין **שלו**, "בפיך ובלבבך", ובמילא, הרי גם ענין העשי' ("לעשותו") הוא באופן שזהו מעשה **שלו**, "קב שלו", כלומר, אין הכוונה שיאמר "שירת הים"... או "שירת דוד"... הכוונה היא לשירה **שלו!**

"שירת הים" ו"שירת דוד" הם בודאי ענינים נעלים ביותר... אבל אעפ"כ אין זה שייך לשמח"ת! (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר): מעולם לא שמעתי מכ"ק מו"ח אדמו"ר שביום שמח"ת יאמרו קאפיטל ח"י בתהלים – "שירת דוד"!... וטעם הדבר בפשטות כפי שהדגיש ש"מצות היום בשמחה", כלומר שכאו"א צריך להיות בעצמו בשמחה גדולה, שמחה שלו דוקא!

ובפשטות – שיספק ויטפח **בידיו**, וירקוד **ברגליו**, וינענע **בראשו**, ובלשון הרמב"ם: "דוקדין ומספקין ומטפחין ומפזיזין ומכרכרין", ע"ד מ"ש "זהמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", "דוד מפזז ומכרכר בכל עוז", באופן שאין למעלה ממנו, שכן, אם יכול להוסיף עוד יותר – הרי עדיין אין זה **בכל עוז!**

(משיחת ליל שמח"ת ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

מהו הצורך וההכרח כל כך – טוען הוא – שגם ברגעים האחרונים דשמח"ת יהי' ענין השמחה, ולא עוד אלא באופן של חידוש ממש – לאחרי שהתעייף ביותר מרוב השמחה והריקודים במשך הימים האחרונים עד קרוב לסוף היום דשמח"ת?!

ועוד – וגם זה עיקר – כיצד יוכל לפעול על עצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש, גם ברגעים האחרונים דשמח"ת?!

ומוסיף לשאול ולברר – האם ענין זה הוא בגדר ד"חוקה חקקתי", שאז, "אין לך רשות להרהר אחרי", או שמא יש איזה ביאור שכלי בדבר.

והמענה לזה: לכל לראש – אין מה להבהל ולומר שזהו ענין של "חוקה", שכן, בכל עניני התורה ישנו גם הענין ד"חוקה", כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שגם המצוות ד"משפטים" יש לקיימם מתוך קב"ע כמו המצוות ד"חוקים"...

ובכל אופן, בנוגע לעניננו, הרי נוסף על ענין ה"חוקה" שבדבר, יש גם טעם והסבר שכלי על חידוש השמחה אפילו ברגעים האחרונים דשמח"ת:

מכיון שבכל רגע ורגע נעשה חידוש ההתהוות מאין ואפס המוחלט, הרי לא שייך לטעון ע"ד עייפות מהשמחה ברגעים ושעות וימים שלפנ"ז, שכן, ברגע זה ממש נתחדשה מציאותו מאין ואפס המוחלט, ובמילא אין זה אותו אדם ששמח ורקד והתעייף לפני"ז, כי אם, מציאות חדשה לגמרי!

אמנם, גם לאחרי הביאור וההסבר – יש עדיין מקום לשאלה: כיצד יוכל לפעול בעצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש – לאחרי שהי' במצב של שמחה במשך כו"כ ימים, עד שהתעייף מרוב שמחה וריקודים?!

גם כאשר מבין בשכלו שברגע זה נתחדשה מציאותו, אין זה פועל עליו – טוען הוא – שלא לחוש את העייפות מהשמחה והריקודים שלפנ"ז, עד שתהי' אצלו שמחה חדשה לגמרי!

והמענה לזה: לכל לראש, הרי, מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן", בודאי נתן הקב"ה את כל הכחות הדרושים לקיים את "מצות היום" – ענין השמחה – במשך כל רגע ורגע דשמח"ת, עד לרגע האחרון, ובאופן של שמחה אמיתית – שמחה מחודשת לגמרי...

שמחה זו אפשרית גם מצד טבע האדם

ומכיון שכן, בודאי יש בכוחו של כאו"א לשמוח בשמחה מחודשת גם ברגעים האחרונים דשמח"ת, ובהדגשה, שכח זה הוא מצד טבע בריאתו, כלומר לא באופן ניסי, כי אם, מצד הטבע – ככל עניני העבודה שצריכים להיות באופן טבעי, כידוע הסיפור בנוגע לקידוש לבנה דרבינו הזקן, שההכנות למצוה (ובנדו"ד, עבודת ההכנה חדודש אלול כו') יכולים להיות באופן נסי, אבל, המצוה עצמה (ובנדו"ד "מצות היום בשמחה") צריכה להיות באופן טבעי.

ויש להביא דוגמא מוחשית לדבר – בטבע האדם:

באמת, ובודאי אינו רוצה לדחות זאת לזמן מאוחר יותר, שהרי אם הוא לא טיפש אינו רוצה לדחות ("אפלייגן") דבר טוב אפילו לא לחצי שעה, אפילו לא לרגע אחד!

ועי"ז גופא, שמאמינים וצועקים באמת שרוצים את משיח – זה גופא ימהר ביאתו.

יו"ד. והיות שהחדירו ("אריינגעגעבן") ביהודי את בחי' היחידה, ניצוץ משיח, וביחד עם זה נתנו לו את השליחות הנ"ל להשתמש בזה עם עשר כחותיו, הרי בודאי נתנו לו גם

את הכחות כדי לקיים ולפעול זאת –

במילא אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, שלכן אינך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... – מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא ("אראפברענגען") את משיח בפועל למטה מעשרה טפחים!!

לטייל ילכו לעתיד לבוא . . אבל עכשיו יש לעשות את העבודה בפועל, כנ"ל בארוכה. ■

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק

יה"ד שתכף ומיד ממש יקויים העוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

כוחה של החלטה טובה אחת

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. ישנו* דין בשולחן ערוך אורח חיים¹, אשר תוכנו הוא, שכאשר יהודי מחליט **החלטה** טובה נותנים לו את השכר מלמעלה עוד קודם קיום ההחלטה בפועל, כי יודעים שהוא בודאי יקים את ההחלטה.

ובענינו: כיון ש"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"², הרי כאשר מחליטים על-כך עכשיו – יכול משיח לבוא עוד קודם שיתחילו לומר תהילים, ויתירה מזו, לפני שיעשו הבדלה!

ומדוע צריכים "לפספס" ח"ו את ההזדמנות – כאשר אפשר מיד עכשיו להכריע "את עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"³!

ולכן, מכריזים מיד את ההחלטה טובה (ע"ד נתינת הצדקה), ובודאי שהיא מתקבלת ע"י כל השומעים כאן שנמצאים בבית שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁴, היכן שנשיא דורנו ה' במשך עשר שנים בחיים חיותו בעלמא דין, נשמה בגוף, ובמילא ניתנת האפשרות שיוכלו לקבל את השכר מלמעלה בהקדם הכי אפשרי – קודם אמירת תהילים וקודם אכילת סעודת מלוה מלכה, סעודתא דדוד מלכא משיחא, ויתירה מזו, לפני עשיית הבדלה (של אלו שעדיין לא עשו) –

שמשיח בא בפועל, וכהדין הנ"ל בשו"ע שאין כוונתו לזמן דלעתיד-לבוא, אלא (עכשיו) בפועל ממש.

ב. ישנם הטוענים שאלו הם "דיבורים פראיים" ("ווילדע רייד")!...

נמצאים לאחרי תפלת ערבית, ואומרים שמשיח יכול לבוא בשעתיים הקרובות!

יתירה מזו – אומרים שהוא יכול לבוא בשעה הקרובה!

ויתירה מזו – "בשעתא חדא"⁵, בתזוזה אחת ("מיט איין קער"⁶)!...

שלפנינו.

- 1) ס"ס תקעא. וראה ב"י לטוא"ח שם.
- 2) ב"ב י, א. וראה תניא פל"ז.
- 3) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
- 4) ראה מגילה כז, א: בית גדול . . שמגדלין בו תורה . . תפלה.
- 5) זח"א קכט, א ואילך. וראה לקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.
- 6) ראה סה"מ קונטרסים ח"ב שצו, ב. ח"ג ע' קד.

* הערת המו"ל: לפנ"ז בהשיחה דובר ע"ד פעולת הצדקה בהושענא רבה בשייכות לגאולה העתידה כו', ומאחר שהשיחה נאמרה במוצש"ק (לאחרי תפלת ערבית), אמר כ"ק אד"ש מה"מ שחלוקת השטרות לצדקה תתקיים מאוחר יותר לאחרי אמירת תהילים ולא מיד לאחרי שיחה זו (כנהוג בשנים שלפנ"ז, כשהי' באמצע השבוע), מכיון שחלק מהקהל צריכים עוד לערוך הבדלה בבתיהם. ובהמשך לזה שאל כ"ק אד"ש מה"מ: א"כ, מדוע זקוקים לדבר עתה (עוד קודם הבדלה) על ענין הצדקה, כאשר החלוקה תתקיים רק לאחרי אמירת תהילים? וע"כ בא המענה בקטע

אך באמת הגלות עצמה היא הדבר הפראי ("גאָר אַ ווילדע זאַך"), כיון שאיזו שייכות יש ליהודים ולגלות!?

כמו-כן הזמן עצמו הוא זמן פראי ("אַ ווילדע צייט"), כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"⁷ – ובמילא, מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

בנוסף לזה, מאי נפקא-מינה מה חושבים – האם זהו דבר פראי או לא, העיקר שמשיח בא ומוריד מיד למטה מעשרה טפחים – "בשעתא חדא וברגעא חדא" – את הגאולה האמיתית והשלימה!

– למי איכפת אם זהו דבר פראי או לא, האם ישנה כאן שאלה או לא; העיקר ש"שכינתא (הנמצאת) בגלותא"⁸, ומשיח צדקנו ש"הוא מחולל מפשעינו וגו"⁹ עם כל יסוריו¹⁰ – יוצאים מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה!

וכך גם בנוגע לכל אחד ואחת מישראל, כמ"ש¹¹ "זאתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" – ע"י הקב"ה בעצמו¹², ואזי יקויים הפסוק¹³ "ושב ה' אלוקיך את שבותך" – הקב"ה בעצמו עם משיח צדקנו ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁴, עם כל יהודי וכל בני ישראל, יוצאים כולם מהגלות, באופן של קירוב הגאולה וזריזות הגאולה – "וארו עם ענני שמיא"¹⁵, במהרה בימינו ממש, ברגע אחד, ועוד יותר מ"דגע כמימרא",

כן יהי רצון בפועל, למטה מעשרה טפחים,

וימשיכו את כל הענינים של שמחה בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש ובבית המקדש, "ושמחת עולם על ראשם"¹⁶.

(תרגום חפשי משיחת ליל הושענא רבה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

7) ישע"י ס, ב.	12) ראה פרש"י נצבים ל, ג.
8) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.	13) נצבים שם.
9) ישע"י נג, ה.	14) ישע"י כו, יט.
10) ראה סנהדרין צח, א. זח"ב ריב, א. ועוד.	15) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שם.
11) ישע"י כז, יב.	16) ישע"י לה, י. שם נא, יא.

שמחה חדשה לגמרי בכל רגע

והנה, כשנמצאים בשמח"ת, ובפרט קרוב לסיומו, ומדברים אודות הצורך בענין השמחה באופן של חידוש – יכולה להתעורר שאלה פשוטה:

מה רוצים ממנו – טוען הוא – לאחרי שהתעייף מרוב השמחה והריקודים במשך כמה ימים רצופים, כל שבעת ימי הסוכות, שמע"צ ושמח"ת (עד לרגע זה, שלא נשאר כי אם זמן מועט עד שקיעת החמה וצאת הכוכבים), באופן שלא הי' לו לא יום ולא לילה...